

Benvolguda presidenta de l'ICD
Benvolguda presidenta de l'ACC
Benvolguda Sra Lucas
Benvolgut públic

És per a mi tot un plaer tenir l'oportunitat de cloure un acte tan emotiu com el d'avui. Vull donar les gràcies a Acció Cívica Calderina per haver-me brindat aquesta oportunitat, però sobretot per estar duent a terme d'una manera molt intensa una tasca cívica tan excepcional al nostre poble. El que fan vostès és un regal per Caldes. Els pobles, com els països, es mouen i són dinàmics si la societat civil i els governs els empenyen i els animen a ser-ho. Caldes és un poble dinàmic i el govern que presideixo no posarà pals a les rodes al desenvolupament d'un teixit i d'una cultura cívica, ans al contrari. Una societat civil activa i vibrant és una qualitat indiscutible d'una democràcia avançada com la que volem.

El cicle de xerrades sobre la història del nostre país que vostès estan duent a terme té, des del meu punt de vista, un valor altíssim. La història és un relat que cada país s'ha d'explicar a sí mateix de manera constant i objectiva. Com a país, val a dir-ho, no tenim el futur assegurat. Però si perdem la història, la consciència històrica, el valor col·lectiu de la història col·lectiva, ho tindrem encara molt més difícil per mantenir viva la flama del país i per fer-ne el relleu a les generacions que venen. Per tant, el encoratjo a seguir difonent els fets de la història recent de la nostra nació amb els testimonis vius d'aquesta història.

Encara estem estremits per les imatges i els testimonis que hem vist i escoltat aquest vespre. Però ens conforta saber que, fins i tot enmig de tanta mesquinesa, hi va haver persones, com la Maria Lucas, que van oferir una segona oportunitat a unes nenes que van tenir la mala sort de viure un dels períodes més foscos de la nostra història, un forat de 40 anys de durada, un buit de repressió, de persecució i de silenci.

L'humanisme que hi ha darrere les històries de solidaritat es pot despendre des de la fe en un Déu i l'adhesió a una religió o des de la laïcitat, i un no és exclouent de l'altre. De fet, tots tenen el mateix punt de partida, la dignitat humana, i una mateixa característica: la de dedicar temps i recursos als altres. Sigui des d'una vessant o des de l'altra, el fet és que la solidaritat és indispensable per reconduir situacions d'injustícia i donar una mica més de sentit a la societat.

Jo també crec, com proclama la Declaració d'Independència dels Estats Units – un dels textos polítics més bonics que existeixen- que totes les persones neixem amb uns drets inalienables, entre els quals el dret a la vida, a la llibertat i a la felicitat. I que per garantir aquests drets, els ciutadans escullen lliurement els seus governs, que deriven els seus poders del consentiment dels governats.

Al nostre país, aquesta relació entre drets humans i governs per consentiment malauradament ha estat més aviat feble. El règim anterior, el règim que va permetre l'existència d'aquests centres de menors o per exemple la total subjugació de la dona, era un règim que, per conculcar drets, fins i tot conculcava, com hem vist, els drets més elementals dels infants. I en aquest marc els actes de solidaritat – o d'humanisme, dugueu-n'hi com vulgueu- com el de la Sra. Lucas guanyen encara més rellevància. Perquè el que estaven fent, a part de donar una segona oportunitat a les internades, era assenyalar-los un camí cap a la llibertat. Perquè l'educació –en el bon sentit de la paraula, no en el sentit d'adoctrinament- és la base de la llibertat personal. I a les dictadures, a totes, això de la llibertat (personal o col.lectiva) més aviat els fa por.

Sra. Lucas, vull acabar aquest breu parlament donant-li les gràcies per haver donat afecte, tendresa i una oportunitat a les nenes que estaven darrere la finestra. La seva feina serà un exemple pels qui se'n recorden dels oblidats.